

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 382/12-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vesne Vrbećić, kao predsjednice vijeća, te Dražena Tripala, Žarka Dundovića, Damira Kosa i dr. sc. Zdenka Konjića, kao članova vijeća, i više sudske savjetnice Sanje Katušić-Jergović, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv opt. M. C. zbog kaznenog djela iz čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske (u nastavku: OKZRH), odlučujući o žalbi opt. M. C., podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Rijeci od 23. prosinca 2011. broj K-Rz-1/11, u sjednici održanoj dana 30. siječnja 2013.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba opt. M. C. kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom Županijskog suda u Rijeci opt. M. C. proglašen je krivim zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. u svezi čl. 28. OKZRH, поближе opisanog u izreci te presude, te je na temelju tog zakonskog propisa, a primjenom čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine.

Na temelju čl. 45. st. 1. OKZRH u izrečenu kaznu zatvora optuženiku je uračunato vrijeme provedeno u ekstradiციjskom pritvoru od 16. travnja 2009. do 06. srpnja 2009. i vrijeme provedeno u pritvoru od 06. srpnja 2009. nadalje.

Na temelju čl. 132. st. 2. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06; u nastavku: ZKP/97) oštećenici Z. M. i M. M. upućeni su s imovinskopравnim zahtjevom u parnicu.

Na temelju čl. 122. st. 4. ZKP/97 optuženik je u cijelosti oslobođen obveze naknade troškova kaznenog postupka iz čl. 119. st. 2. toč. 1. do 6. ZKP/97.

Protiv te presude žalbu je podnio opt. M. C. po branitelju L. Š., odvjetniku iz Z.. Žali se zbog bitnih povreda odredaba kaznenog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja,

povrede kaznenog zakona i odluke o kazni i predlaže da se „pobijana presuda preinači i optuženika oslobodi, odnosno da se ista ukine i predmet vrati prvostupanjskom sud na ponovno raspravljjanje“.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Nakon što je spis, sukladno čl. 373. st. 1. ZKP/97, dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske na dužno razgledanje, zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske u pisanom mišljenju predložio je da se žalba optuženika odbije kao neosnovana.

Budući da vijeće smatra da nazočnost opt. M. C. nije svrhovita, jer se on nalazi u pritvoru, a ima branitelja (čl. 374. st. 2. ZKP/97), to nije osigurana njegova prisutnost na sjednici, a postupajući prema njegovom zahtjevu u žalbi, u smislu čl. 374. st. 1. ZKP/97, o sjednici vijeća su izviješteni optuženik i njegov branitelj. Sjednica vijeća održana je, na temelju čl. 374. st. 4. ZKP/97, u odsutnosti uredno pozvanog branitelja optuženika odvjetnika L. Š. i zamjenika Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske, obaviještenog sukladno obvezi iz čl. 373. st. 2. ZKP/97.

Žalba nije osnovana.

Optuženi M. C. smatra da je prvostupanjski sud počinio bitne povrede odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 9. i 11. ZKP/97.

Prekoračenje optužbe (povreda iz čl. 367. st. 1. toč. 9. ZKP/97) po optuženikovom je mišljenju ostvareno time što je činjeničnim opisom inkriminacije u pobijanoj presudi obuhvaćena i radnja izvršenja koja se odnosi na paljenje kuće R. I. i sjenika D. M.. Istovrsni prigovor žalitelj je isticao i tijekom kaznenog postupka vođenog na Županijskom sudu u Rijeci, obrazlažući ga time što su u istom kaznenom predmetu ranije donesene dvije presude (Županijskog suda u Karlovcu, jedna s datumom 01. prosinca 2009. broj K-17/09, a druga od 04. svibnja 2010. broj K-9/10) čiji činjenični opis inkriminacije, sukladno onom iz optužnice, nije sadržavao radnje paljenja kuće R. I. i sjenika D. M.. Potonja prvostupanjska presuda je ukinuta rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 27. listopada 2010. broj I Kž-573/10 (povodom žalbe optuženika), zbog čega žalitelj nalazi da prvostupanjski sud nije smio optuženika proglasiti krivim za kriminalnu aktivnost širih razmjera od one kojom ga se inicijalno teretilo.

Kao prvo, za napomenuti je da se, kada bi izloženi prigovor žalitelja i bio opravdan, ne bi radilo o žalbom naznačenoj bitnoj postupovnoj povredi, jer je državni odvjetnik na glavnoj raspravi održanoj 04. listopada 2011. (l. 412-413) izmijenio činjenični opis inkriminacije u tom dijelu sadržajno jednako onom za što je optuženik pobijanom presudom proglašen krivim, što znači da prvostupanjska presuda ne prekoračuje ni činjenični ni pravni okvir inkriminacije sadržane u (izmijenjenoj) optužnici. Dakle, citiranim primjedbama optuženik očito smjera na bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz čl. 367. st. 1. toč. 10. ZKP/97, odnosno smatra da je povrijeđena zabrana reformacije in peius. Međutim, prvostupanjski je sud, očitujući se na istovrsni prigovor optuženika istaknut na glavnoj raspravi, u pobijanoj presudi iznio razloge zbog kojih je zaključio da je izmjena optužnice u konkretnom slučaju dopuštena i da se ne radi o zabrani reformacije in peius, a tu argumentaciju, iznesenu na stranicama 65 i 66 pobijane presude prihvaća i ovaj drugostupanjski sud. Naime, optuženik se

u tzv. preambuli činjeničnog opisa po zapovjednoj odgovornosti tereti za niz aktivnosti pripadnika svoje čete koje su općenito navedene i obuhvaćaju: ubijanje i fizičko zlostavljanje civilnog stanovništva, pljačku imovine stanovnika i protuzakonito samovoljno uništavanje imovine civila, dok su u alinejama precizirani konkretni događaji kojima su te radnje ostvarene. Uništavanje imovine civila, dakle, ostvareno je već jednom jedinom radnjom pripadnika njegove čete (a to je bilo od početka, kako navodi i žalitelj, paljenjem kuće P. I.), pa činjenica da je tijekom postupka utvrđeno i dokazano da su pripadnici optuženikove čete zapalili još i spomenuta dva objekta u tom kontekstu ne predstavlja veću kriminalnu količinu, budući odgovara generalno određenoj radnji izvršenja uništavanja imovine civila, koja je konkretizirana.

Pod gore navedenu bitnu postupovnu povredu zabrane reformacije in peius treba podvesti i prigovor optuženika da je optužba nakon prvog ukidnog rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 24. ožujka 2010. broj I Kž-77/10, kojim je prihvaćena žalba državnog odvjetnika i ukinuta prvostupanjska presuda Županijskog suda u Karlovcu od 01. prosinca 2009. broj K-17/09, preinačena na način da je ista vremenski proširena jer je državni odvjetnik inkriminirano postupanje vremenski smjestio i u period „poslije zauzimanja S.“. No, optuženik gubi iz vida da je, kao prvo, spomenuta prvostupanjska presuda od 01. prosinca 2009. ukinuta prihvaćanjem žalbe državnog odvjetnika, koja je podnesena zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te da je vrijeme odvijanja kriminalne aktivnosti i dalje ostalo „u studenom 1991.“, kako je bilo definirano prvotnom optužnicom, pa se riječi „poslije zauzimanja S.“ ne mogu tumačiti kao povreda zabrane reformacije in peius, jer vremenski period ostaje jednak kao ranije, samo se поблиže opisuju zbivanja koja su se odigrala u istom periodu.

Optuženik, nadalje, navodi da je izreka presude proturječna sama sebi i razlozima presude, da nema uopće razloga i da su izneseni razlozi nejasni, kao i da o odlučnim činjenicama postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude i sadržaju presude s jedne strane i zapisnika o iskazima svjedoka danima u postupku s druge strane. Žalitelj ovako parafrazirani i ne sasvim točno interpretirani zakonski tekst odredbe čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97 konkretizira prigovorom da se u izreci optuženik proglašava krivim jer je „dozvoljavao i naređivao da se mještani hrvatske nacionalnosti lišavaju slobode i fizički zlostavljaju“, bez da je cijenio iskaze svjedoka koji tvrde da je optuženik pomagao Hrvatima i štitio ih. No, optuženik pritom pogrešno citira činjenični opis djela zbog kojeg je proglašen krivim, a u kojem uopće nije sadržana aktivna radnja optuženika u vidu „dozvoljavanja i naređivanja“, već je on proglašen krivim za djelo koje je počinjeno nečinjenjem, tj. propuštanjem, kako to, uostalom, naglašava ne samo izričaj u činjeničnom opisu („iako je znao... nije počinio ništa da se takva nedopuštena postupanja spriječe, suzbiju i kazne...“), nego precizira i obrazloženje te presude (str. 70).

Navod kako se „prvostupanjski sud uopće nije ni najmanje potrudio obrazložiti o kakvom se temelju radi“ za zaključak da je optuženik bio nadređen Đ. G. također nije opravdan. Naime, prvostupanjski je sud na stranicama 72, 73 i 74 iznio vrlo detaljne argumente na osnovu kojih je zaključio da je Đ. G. bio subordiniran optuženiku. Žalitelj je, nadalje, mišljenja kako prvostupanjski sud nije dao razloge o tome je li ubijeni P. I. bio civil ili ne. No, ni ta primjedba nije osnovana. Prvostupanjski je sud iz izvedenih dokaza nedvojbeno zaključio pod kojim je okolnostima došlo do usmrćenja P. I., bazirajući, između ostalog, svoje zaključke i na pravomoćnoj presudi Županijskog suda u Karlovcu od 11.

listopada 2007. broj K-17/07 kojom je N. T. proglašen krivim zbog kaznenog djela ubojstva iz čl. 34. st. 1. KZ RH, počinjenog upravo na štetu P. I.. Druga je stvar što ispravnost spomenutih utvrđenja žalitelj ne prihvaća, ali se time ne ostvaruje naznačena postupovna povreda.

S obzirom da se žalbom ne konkretiziraju ostali vidovi naznačene bitne postupovne povrede iz čl. 367. st. 1. toč. 11. ZKP/97, ovaj drugostupanjski sud je, sukladno obvezi iz čl. 379. st. 1. toč. 1. ZKP/97, ispitao prvostupanjsku presudu i utvrdio da nije ostvarena niti žalbom apostrofirana, ali niti neka druga bitna povreda odredaba kaznenog postupka, na čije postojanje pazi po službenoj dužnosti.

Žalbenu osnovu povrede kaznenog zakona optuženik obrazlaže navodom da je N. T. pravomoćnom presudom Županijskog suda u Karlovcu od 11. listopada 2007. broj K-17/07 proglašen krivim zbog kaznenog djela ubojstva iz čl. 34. st. 1. KZ RH, jer je ... usmrtio P. I., zbog čega smatra da nije moguće za isti događaj proglasiti krivim optuženika, i to podvođenjem tog djela pod radnju izvršenja kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. st. 1. OKZRH, pri čemu se činjenično precizira da je „P. I. ubila četa, odnosno grupa“. Prije svega treba reći da bi podatak tko je ubio P. I. mogao biti značajan samo ako je počinitelj tog djela osoba koja nije bila pripadnik čete kojom je zapovijedao optuženik, odnosno njemu podređena osoba, što ovdje nije slučaj, budući da je nesporno kako je N. T. bio pripadnik Č. P., pod zapovjedništvom opt. M. C.. Nadalje, jedna od radnji izvršenja kojom se čini kazneno djelo ratnog zločina protiv civilnog stanovništva je ubijanje civilnog stanovništva (koje je i samo po sebi kazneno djelo), što nesumnjivo predstavlja kršenje pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba, a zapovjednikova je dužnost da takvo ponašanje svojih subordiniranih spriječi. Stoga se počinjenjem ubojstva civila od strane jednog od pripadnika vojske mogu istodobno ostvariti dva kaznena djela, od kojih za jedno odgovara neposredni počinitelj, u ovom slučaju N. T., a za drugo njegov zapovjednik, ovdje optuženik, neovisno o tome što je djelo neposrednog počinitelja kvalificirano kao kazneno djelo ubojstva. Iz izloženih razloga nema govora o povredi kaznenog zakona na koju smjera žalitelj, a ispitivanjem pobijane presude na temelju čl. 379. s. 1. toč. 2. ZKP/97 ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi na neki drugi način na štetu optuženika bio povrijeđen kazneni zakon.

Žaleći se zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, optuženik osporava ispravnost zaključaka prvostupanjskog suda koji se odnose na prve tri alineje činjeničnog opisa (tj. konkretiziranje nečovječnog postupanja pripadnika optuženikove čete prema civilnom stanovništvu, ubijanje civila i samovoljnog uništavanja imovine civila), dok u odnosu na četvrtu alineju, koja sadržava radnju protjerivanja stanovništva hrvatske nacionalnosti iz domova i odnošenja stvari iz kuća suprotstavlja tvrdnje o tome kako je pomagao H. i zaštićivao ih, pozivajući se na iskaze pojedinih svjedoka.

No, konkretni događaji kojima se ostvaruju svi vidovi počinjenja inkriminiranog kaznenog djela, naznačeni u preambuli činjeničnog opisa tog djela, utvrđeni su po prvostupanjskom sudu nakon izvođenja niza dokaza, koji su potom zasebno i u međusobnoj povezanosti valjano i savjesno analizirani i pažljivo i kritički cijenjeni, pa se takvim utvrđenjima ne može osnovano prigovoriti.

U pogledu nečovječnog postupanja prema civilnom stanovništvu, koje je ostvareno udaranjem T. K. i M. K., te njihovog neosnovanog odvođenja na poligon nedaleko od S., gdje su bili zatvoreni, prvostupanjski se sud oslonio na međusobno suglasne i nadopunjujuće iskaze svjedoka T. K., M. K., M. J., I. S., M. P. i Đ. P., ocijenivši ih uvjerljivim i životnim. Takvu kvalifikaciju vjerodostojnosti tih iskaza prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, tim više što su pojedini od imenovanih svjedoka bili pripadnici Č. P., odnosno vojske S. K. (kao npr. M. J., M. P. i Đ. P.), od kojih su neki, doduše, svjedoci po čuvenju (P. i P.), ali je zato svjedok J. bio i očevidac događaja, a njegov prikaz podudara se s verzijom događaja kako ju je opisao svjedok T. K.. Iz iskaza spomenutih svjedoka s izvjesnošću su utvrđena dinamika zbivanja i akteri događaja, a identitet osobe koja je tukla T. K. od početka nije bio sporan, jer je i optuženik navodio da se radi o Đ. G.. Žalbom se ustraje u tvrdnji da optuženik nije bio nadređen Đ. G., jer da ovaj nije bio pripadnik Č. P., već vojne milicije. No, prvostupanjski sud tu je spornu okolnost vrlo detaljno razmotrio i zaključio da nema sumnje kako je Đ. G. bio subordiniran optuženiku, koji je bio zapovjednik Č. P. i pod čiju je komandu teritorijalno spadalo mjesto počinjenja djela. Iznesenoj argumentaciji, s obzirom na njenu sveobuhvatnost, nema se što dodati, pa se žalitelj u tom dijelu upućuje na obrazloženje prvostupanjske presude (str. 72 do 76). Primjedba, pak, kojom optuženik pobija da bi lišio slobode T. K. i odveo ga na vojni poligon, promašena je jer sugerira aktivnu radnju optuženika i ne odgovara činjeničnom opisu, kojim se precizira da su to učinili pripadnici njegove postrojbe, što optuženik nije spriječio, a u obrazloženju se navodi iz kojih je to dokaza utvrđeno.

U odnosu na isti događaj (odnosno udaranje T. K.) optuženik prigovara da T. K. od toga posljedično nisu ispali zubi, nudeći za to niz argumenata (među kojima i nalaz i mišljenje medicinskog vještaka). Međutim, žalitelj pritom gubi iz vida da taj događaj u činjeničnom opisu uopće ne sadržava navod o gubitku zubiju T. K. koji on nastoji pobiti. Stoga nema potrebe razmatrati taj prigovor.

U pogledu ubojstva P. I. žalitelj ponavlja tvrdnje iznesene tijekom postupka, tj. da je P. I. bio naoružan, te je ispalio hitac iz vatrenog oružja, pa da je N. T. istog usmratio u samoobrani, djelujući bez ičije naredbe, a da je u tom trenutku optuženik bio 300 m daleko od ovog zbivanja, zbog čega ni teoretski nije mogao reagirati.

Međutim, prvostupanjski je sud, razmatrajući optuženikovu krivnju u okviru tzv. nečinjenja, odnosno zapovjedne odgovornosti, uzeo u obzir niz faktora, od kojih prvenstveno njegovo ponašanje nakon događaja, koje je nesumnjivo karakterizirano potpunom pasivnošću optuženika. Naime, optuženik nije uopće prijavio ovaj događaj, iako je to bio dužan učiniti, sve da je vjerovao kako je pripadnik njegove postrojbe postupao ispravno, a nije ni pokušao provesti ikakav postupak kako bi utvrdio pod kojim je okolnostima P. I. usmrćen. Da je optuženik bio sasvim pasivan jasno je jer nema nikakvog pisanog traga o tome, iako je bio dužan o tome informirati svoje nadređene. Suprotne tvrdnje, tj. da je optuženik postupio sukladno svojoj obvezi da istraži i preispita o čemu se radi i događaj procesuirati, iznose optuženik (iako u obrani o tome dosljedno ne iskazuje, već mijenja iskaz u pogledu toga kada je, od koga i na koji način doznao o događaju, te što je poduzeo) i svjedok N. T., ali bitno sadržajno različito. Kako se njihove verzije zbivanja tko je kome, kada i što rekao suštinski razilaze, opravdano su ocijenjene neuvjerljivim i neistinitim. Način odvijanja tog zbivanja prvostupanjski sud utvrdio je analizom iskaza svjedoka N. T., Đ. G., A. P., J. I., M. Č., M. P., R. D., i obrane optuženika, nakon što ih je sadržajno stavio u kontekst nesumnjivo postojećih objektivnih okolnosti tempore criminis (prvenstveno činjenice da je S. bio gotovo potpuno

pust, a izrazito mali broj preostalih civila sklonio se mahom u rezervoar, tako da uopće nije bilo oružanog otpora nadirućim srpskim snagama), što mu je omogućilo da ocijeni njihovu realnost i pouzdanost. Na temelju takve analize kojoj se nema što prigovoriti, prvostupanjski je sud, nadalje, došao do zaključka kako je optuženik morao biti daleko bliže mjestu zbivanja nego što to u obrani navodi, temeljeći to i na maloj udaljenosti između kuće P. I. i rezervoara – skloništa u koje je optuženik i po vlastitoj izjavi otišao, što podrazumijeva da je, u najmanju ruku, morao uočiti mrtvo tijelo P. I., ako već ne i sam čin usmrćenja, a te zaključke nije moguće, niti po mišljenju ovog drugostupanjskog suda, uspješno otkloniti. Drugim riječima optuženik je zasigurno znao za ovaj događaj, te je propustio postupiti sukladno svojoj dužnosti zapovjednika.

Nadalje, optuženik nastoji osporiti da je P. I. imao, tempore criminis, svojstvo civilne osobe sukladno definiciji iz čl. 50. Dopunskog protokola Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba (Protokol I), usvojenog u Ženevi 08. lipnja 1977., kojom se određuje da se građanskom osobom smatra svaka osoba koja ne pripada nijednoj od kategorija navedenih u točkama 1, 2, 3 i 6 članka 4. A. Treće konvencije i u članku 43. tog Protokola, sugerirajući da je zbog toga što je, po tvrdnji obrane, bio naoružan i zapucao prema postrojbama Č. P. trebao biti drugačije tretiran. Takvi navodi očito ciljaju na podvođenje postupanja P. I. pod ono navedeno u čl. 4. A toč. 6. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949. (Treća konvencija), kojom se kao ratni zarobljenici tretiraju stanovnici neokupiranih područja koje se prilikom približavanja neprijatelja spontano lati oružja da bi se oduprli postrojbama napadača, ne imajući se vremena organizirati kao redovne oružane snage, ako otvoreno nose oružje i poštuju ratne zakone i običaje.

Izloženim se zapravo navodi da se događaj odigrao na način da se P. I. ponašao kao branitelj, te se spontano latio oružja da se odupre postrojbama Č. P.. Međutim, da se u postupcima P. I. nisu kumulativno stekli svi preduvjeti iz citirane odredbe Treće konvencije, kao i da on nije predstavljao nikakvu objektivnu prijetnju za pripadnike optuženikove postrojbe, prvostupanjski je sud opravdano zaključio uzimajući u obzir iskaze svjedoka, od kojih nitko nije potvrdio navod svjedoka N. T., osobe koja je lišila života I., kako je P. I. otvoreno nosio oružje, poštovao ratne zakone i običaje i prvi zapucao. Štoviše, u tom pravcu (o tome da bi I. zapucao) nije bilo niti jednog materijalnog dokaza, odnosno pronađenih čahura, a nema sumnje da bi iste bile fiksirane, ima li se u vidu da su pripadnici srpske vojske imali faktičnu vlast na tom prostoru, zbog čega otpada mogućnost da su se iste „zagubile“. Uostalom, kako je i pod kojim okolnostima došlo do usmrćenja P. I. pregnantno je i jasno izraženo u činjeničnom opisu izreke pravomoćne presude Županijskog suda u Karlovcu od 11. listopada 2007. broj K-17/07. Sve izneseno, dakle, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, osnažuje zaključak prvostupanjskog suda o pasivnosti optuženika, odnosno njegovom propuštanju da postupi sukladno svojim obvezama zapovjednika i osigura primjenu odredaba Ženevske konvencije i Dopunskog Protokola. Slijedom navedenog, neopravdano optuženik prigovara i da je činjenično stanje nepotpuno utvrđeno, jer da je trebalo utvrditi je li P. I. imao status branitelja, pri čemu je za primijetiti da takav dokazni prijedlog optuženik nije stavio tijekom kaznenog postupka.

Stoga nije osnovana ni žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Optuženik uvodno pobija prvostupanjsku presudu i zbog odluke o kazni, iako tu žalbenu osnovu naknadno ne obrazlaže.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, kao sud drugog stupnja, razmotrio je po prvostupanjskom sudu izrečenu kaznu zatvora u svjetlu po tom sudu utvrđenih olakotnih i otegotnih okolnosti, te zaključio da su one u adekvatnoj mjeri došle do izražaja upravo u kazni zatvora u trajanju od četiri godine. Naime, prvostupanjski je sud, poštujući restriktivnu odredbu čl. 381. ZKP/97, primijenio odredbe o ublažavanju kazne iz čl. 39. st. 1. toč. 1. OKZRH, i optuženika osudio na kaznu zatvora u trajanju od četiri godine, ublažavajući je ispod propisanog zakonskog minimuma za to djelo. Ima li se na umu težina počinjenog djela (karakterizirana njegovim propuštanjem da intervenira usprkos tome što su pripadnici njegove postrojbe na više načina kršili odredbe Ženevske konvencije), kao i da je po optuženiku i nekim svjedocima izrečena tvrdnja kako je optuženik u to doba zaštićivao H. relativizirana iskazivanjem svjedoka J. J. (a koji je opisao kako ga je optuženik zaštitio od G. G., očito svjestan da je svjedok prethodno imao priliku lišiti optuženika života, da bi ga dan kasnije prisilio da traži minska polja), to doista nema mjesta izricanju kazne zatvora u kraćem trajanju. Stoga se izrečena kazna zatvora ukazuje podobnom da se njome ostvari svrha kažnjavanja i opća svrha izricanja kaznenih sankcija.

Slijedom svega iznesenog, trebalo je odlučiti kao u izreci ove presude, na temelju čl. 387. ZKP/97.

U Zagrebu, 30. siječnja 2013.

Zapisničar:
Sanja Katušić-Jergović, v.r.

Predsjednica vijeća:
Vesna Vrbećić, v.r.